Р Е Ш Е Н И Е
№ 3705

гр. София, 03.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 33 състав,** в публично заседание на 04.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11250** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка със Закона за българското гражданство (ЗБГ).

Производството е образувано по жалба на Н. Г., родена в [населено място], понастоящем гражданин на Република Т. срещу заповед № 108 от 20.11.2012 г. на заместник - председателя на Държавната агенция за българите в чужбина (Д.), с която по отношение на жалбоподателката не е установен български произход и съответно е отказано да бъде удостоверен български произход на основание чл. 8 от ЗБГ.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на оспорената заповед, поради неспазване на предвидената от закона форма, поради неправилното излагане на фактическите обстоятелства. Твърди се наличието на съществени нарушения на административно производствените правила, по-конкретно - на чл. 35 от АПК, поради необсъждане на всички факти и обстоятелства от значение за случая. Твърди се също така материална незаконосъобразност на оспорената заповед, поради смесване на понятията от ЗБГ и закона за българите живеещи извън РБ. Претендира, че са налице всички предпоставки за установяване на факта, че същата има български произход. Желае оспорената заповед да бъде отменена и да бъде върната на административния орган за издаване на удостоверение за установен български произход. Жалбоподателката не се представлява в с.з. и не претендира разноски по делото.

Ответникът по жалбата заместник - председателят на Д. изразява становище чрез процесуалния представител както в с.з., така и в писмени бележки, че жалбата е неоснователна, а оспорената заповед е законосъобразна като издадена от компетентен

орган, без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при правилно приложение на материалния закон. Сочи, че законосъобразно е приложена спогодбата между Р.Т. и Р.Б. от 1968 г., а не сега действащата такава за приятелство. Иска жалбата да бъде отхвърлена, а оспорената заповед да бъде оставена в сила. Не претендира разноски.

Съдът намира, че жалбата е подадена в срок, от надлежна страна - адресат на акта и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 33 състав като обсъди събраните по делото доказателства, взе предвид доводите на страните, приема за установено следното:

Жалбоподателката подава заявление за издаване на удостоверение за български произход с вх. № 7095 от 21.05.2012 г. до председателя на Д.. Към заявлението са представени изискуемите по закон доказателства както и тези за изселването в Р.Т. само на жалбоподателката, не и на родителите й, с които се е изселила, поради липсата на такива доказателства. В протокол от 13.11.2012 г. е отразена липсата на тези доказателства, в присъствието и със съдействието на процесуалния представител на жалбоподателктата. С молба от 24.09.2012 г. същата пояснява обстоятелства във връзка със случая. По делото не се спори от страните, а и от събраните доказателства се установява, че жалбоподателката е [дата на раждане] в [населено място] като български гражданин. Български граждани са били и родителите й. Като самоопределение в становището от 24.09.2012г. е посочено, че тя, както и родителите й се самоопределят с турски етнически произход. Жалбоподателката и родителите напускат Р.Б. на 17.05.1972 г. и се изселват в Р.Т. на основание Спогодбата между Н.Р.Б. и Р.Т. за изселване, обн. ДВ бр. 82 от 21.10.1969 г. като на основание чл. 16 ал. 2 от ЗБГ от 1968 г. с акта на иззелването си изселниците загубват българското си гражданство. Между страните не се спори, че жалбоподателката и родителите й са се иззелили по посочената Спогодба доброволно с редовно получени изселнически паспорти и изходни визи.

С оглед на установените факти и на подаденото заявление от 31.05.2012 г. за издаване на удостоверение за български произход е издадена оспорената в това производство заповед от заместник - председателя на Д..

По делото от проц. представител на ответника е представена заповед № 53/01.11.2010 г. на председателя на Д. за делегиране на правомощия на заместник - председателя на Д., издадена на основание чл. 19, ал. 8 от Закона за администрацията и чл. 7, ал. 2 от У. правилник на Д.. Сред правомощията са: „да подписва заповедите за спиране, прекратяване и възобновяване на адм. производство по преписките за установяване на български произход“, от категорията на които е и процесната заповед.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по следните съображения:

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, намира, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Настоящият състав е обвързан със задължителните указания, изложени в решение № 14865/12.11.2013 г. по адм.д. № 4871/2013 г. по описа на ВАС, с което е отменено съдебно решение на състав на същия съд и делото е върнато за ново разглеждане. Предвид на установените по-горе факти съдът намира, че оспорената заповед не е издадена от компетентен орган. Предоставените на адм. орган – зам. председателя на

Д. правомощия, съгласно заповед № 36 от 27.07.2010 г. на председателя на Д. е извършено без наличието на законова възможност за целта. Никъде в Закона за българското гражданство не е уредена правна възможност за делегиране на правомощия от компетентния в случая, съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 8 от Закона за администрацията, орган – председателя на Д. на друг орган от структурата на Агенцията – бил той заместник или лице, изпълняващо такава длъжност. Съгласно константната съдебна практика, а и съобразно ТР № 4/2004 г. на ОС на съдиите от ВАС, докладчик – съдия А. И., възможността за делегиране на правомощия следва да бъде предвидена в нормативен акт с ранг на закон, а не в подзаконов нормативен акт, какъвто представлява У. правилник на Д., в каквато насока е становището на процесуалния представител на ответника. По делото не бе представена заповед за заместване, поради което тази единствена възможност за предоставяне на правомощия на издателя на акта, не се установи по делото. Последващото назначаване на същия за и.д. председател на Д. е изцяло ирелевантно по отношение на процесния спор, понеже законосъобразността на акта се съобразява към момента на издаването му.

Настоящият състав намира, че оспорената заповед е нищожна като издадена от некомпетентен орган, при липсата на материалноправна компетентност и следва да бъде обявена за такава. Съдът не намира, че следва да излага аргументи по съществото на спора. Преписката следва да бъде върната за произнасяне на компетентния, в случая орган – председателя на Д..

По делото не се правят искания за присъждане на разноски, поради което съдът не дължи произнасяне в тази посока.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 173, ал. 2, във вр. с чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА, по жалба на Н. Г., родена в [населено място], понастоящем гражданин на Република Т.,

НИЩОЖНОСТТА на заповед № 108 от 20.11.2012 г. на заместник - председателя на Държавната агенция за българите в чужбина (Д.);

ВРЪЩА административната преписка на председателя на Държавната агенция за българите в чужбина за произнасяне.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд, С. – град пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: